

PIRMAS SKYRIUS

ELERĖ

RUGPJŪČIO 30 D., PENKTADIENIS

Jeigu tikėčiau ženklais, šis lemtų bloga.

Vienintelis rožinis, „Hello Kitty“ lipdukais apklijuotas lagaminas ant bagažo juostos tikrai ne mano.

Mano brolis Ezra, pasirėmęs ant saviškio rankenos, akimis seka, kaip jis suka ketvirtą ratą. Minia, kuri buvo apspitusi juosta, išsiskirstė, liko tik pora, besiginčijanti, kuris turėjo sužiūrėti automobilio nuomos rezervaciją.

– Gal paimk, – pasiūlo Ezra. – Regis, savininko mūsų lėktuve nebuvo. Neabejoju, kad turinys bus labai įdomus. Daug taškučių ir blizgučių. – Ir išsitraukia iš kišenės skambantį telefoną. – Močiutė laukia lauke.

– Negaliu patikėti, – sumurmu ir sportbačio nosimi įspiriu metaliniam juostos šonui. – Tame lagamine buvo visas mano gyvenimas.

Truputį perdedu. Dar prieš aštuonias valandas visas mano gyvenimas buvo La Puenteje, Kalifornijoje, ir didžioji jo dalis, sukrauta į dėžes, į Vermontą iškeliavo praėjusią savaitę, o lagamine buvo kas liko.

– Turbūt reikėtų pateikti skundą, – tarsteli Ezra, nužvelgia bagažo atsiėmimo salę ir ranka persibraukia per trumpai kirptus plaukus. Anksčiau turėjo tokias pat tamsias, storas, ant akių krentančias garbanas kaip ir aš. Po vasaros vis dar negaliu apsiprasti su nauja brolio šukuosena. – Pabandykim ten, – pasiūlo ir su lagaminu iš paskos patraukia prie informacijos langelio.

Liesas vaikinys prie stalo atrodo kaip mokyklinukas, smakras ir skruostai išberti raudonais spuogais. Prie mėlynos liemenės kreivai prisegtas auksinis ženkliukas su vardu. Endis. Man papasakojus, kas nutiko, plonas Endžio lūpas iškreipia vypsnyš ir jis ištempęs kaklą žvilgteli į vis dar besisukantį ant juostos „Hello Kitty“ lagaminą.

– Skrydis iš Los Andželo, numeris 5624? Su persėdimu Šarlotėje? – Aš linkteliu. – Šitas tikrai ne jūsų?

– Tikrai.

– Tada apmaudu, bet atsiras. Užpildykite šitą, – paliepia ir iš stalčiaus ištraukęs blanką pastumia man. – Ten kažkur yra tušinukas, – sumurma abejingai sklaidydamas popierių krūvelę.

– Turiu savo, – atsakau, atsegu priekinę kuprinės kišenę, ištraukiu knygą, padedu ją prie langelio ir imu apgraibomis ieškoti tušinuko. Pamatęs nutrintus kietus viršelius, Ezra kilsteli antakius.

– Elere, tu rimtai? – klausia. – Pasiėmei į lėktuvą „Šaltakraujiška“? Kodėl neišsiuntei su kitomis knygomis?

– Ji vertinga, – atsakau gindamasi.

Ezra užverčia akis.

– Juk žinai, kad ten ne paties Trumano Kapotės parašas. Seidę apsuko.

– Svarbiausia mintis, – sumurmu. Prieš ketverius metus gavusi antro lavono vaidmenį seriale „Įstatymas ir tvarka“, mama man nupirko pirmą „pasirašytą“ leidimą. Ezrai padovanojo „Sex Pistols“ albumą su Sido Vicious parašu, kuris greičiausiai irgi buvo suklastotas. Mums būtų labiau pravertęs automobilis patikimais stabdžiais, bet Seidė niekada nebuvo toliaregė. – Be to, labai tinkamas skaitinys pakeliui į „Skerdyklą“...

Pagaliau išsitraukiu rašiklį ir blanke pakraigalioju savo pavardę.

– Kaip suprantu, keliaujate į Eko Ridžą? – paklausia Endis ir man sustojus ties antra savo pavardės k priduria: – Žinokit, jo taip nebevadina. Ir atvažiavote kiek per anksti. Atidarys tik kitą savaitę.

– Žinau. Galvoje turėjau ne atrakcionų parką, o... – nutęsiu ir nutylėjusi „miestelį“ įkišu „Šaltakraujiškai“ atgal į kuprinę. – Tiek to, – tarsteliu vėl nuleisdama akis į blanką. – Per kiek laiko paprastai pavyksta atgauti daiktus?

– Neturėtų užtrukti ilgiau nei dieną, – atsako Endis vedžiodamas akimis nuo manęs prie Ezros. – Judu atrodo labai panašūs. Dvyniai?

Linktelio ir rašau toliau, o Ezra kaip visada mandagiai atsako:

– Taip.

– Aš irgi būčiau turėjęs dvynį, – sako Endis. – Bet jį įsiurbė gimda.

Ezra nustebeęs tyliai suprunkščia, aš vos tramdau juoką. Mano broliui taip nutinka nuolat – žmonės jam pasipasakoja

keisčiausių dalykų. Nors abiejų veidai beveik vienodi, jo atrodo patikimesnis.

– Visada maniau, kad būtų šaunu turėti dvyinį. Gali apsimes-
ti vienas kitu ir prikrėsti visokių kiaulyščių, – toliau postringauja
Endis. Man pakėlus akis vėl mus nužiūrinėja. – Bet jums tas
negalioja. Jūs ne tokie dvyniai.

– Tikrai ne, – atsako Ezra vis dar šypsodamasis.

Padidinu tempą ir paduoodu užpildytą blanką Endžiui. Šis
viršutinius lapus nuplėšia ir atiduoda man apatinius geltonus.

– Tai kažkas su manimi susisieks? – paklausiu.

– Taip, – atsako Endis. – Jeigu rytoj nepaskambins, paskam-
binkite numeriu apačioje. Smagiai pasibūkite Eko Ridže.

Pakeliui prie sukamųjų durų Ezra garsiai atsidūsta. Išsišiepu-
si grįžteliu į jį per petį:

– Vis susidraugauji su mielais žmogeliukais.

Brolis net nusipurto.

– Dabar negaliu išmesti jo iš galvos. *Isiurbė*. Kaip išvis tai
vyksta? Ar jis... Ne. Net nespėliosiu. Nenoriu žinoti. Bet kaip
keista būtų užaugti žinant, kad lygiai taip pat galėjo nepasisiekti
ir tau.

Pro duris išvirstame laukan. Nustembu, kad čia taip tvanku
ir prasmirdę išmetamosiomis dujomis. Nors ir paskutinė rugpjū-
čio diena, tikėjaisi, kad Vermonte bus vėsiau nei Kalifornijoje.
Kol Ezra naršo telefone, pasikeliu nuo sprando plaukus.

– Močiutė parašė, kad suka ratus, nes nenori statyti automo-
bilio aikštelėje, – raportuoja.

– Močiutė rašo žinutes vairuodama? – atsakau iš nuostabos
pakėlusi antakius.

– Pasirodo, taip.

Paskutinį kartą močiutę mačiau prieš dešimt metų, kai ap-
lankė mus Kalifornijoje, bet sprendžiant iš to, ką pamenu, jai
toks elgesys nebūdingas.

Leipdami nuo karščio palaukiame dešimt minučių ir prie
mūsų sustoja tamsiai žalias „Subaru“ universalas. Keleivio pusėje
nusileidus langui, laukan išlenda močiutės galva. Atrodo beveik
taip pat kaip per „Skype“, tik tankūs žili kirpčiukai neseniai pa-
kirpti.

– Nagi, šokit! – šūkteli akies krašteliu stebėdama už kelių
metrų stovintį eismą reguliuojantį pareigūną. – Neleidžia sustoti
ilgiau nei minutei, – paaiškina ir, Ezrai nutempus savo lagaminą
prie bagažinės, įtraukia galvą atgal.

Kai susėdame ant galinės sėdynės, į mus atsisuka močiutė ir
jos automobilį vairuojanti jaunesnė moteris.

– Elere, Ezra, čia Melanė Kildaf. Ji su šeima gyvena už kelių
namų nuo manęs. Labai prastai matau tamsoje, todėl Melanė
buvo tokia maloni ir sutiko mane atvairuoti. Jaunystėje buvo
jūsų mamos auklė. Vardas turbūt girdėtas.

Mudu su Ezra išpūtę akis susižvelgiame. *Taip*. Kaipgi, gir-
dėtas.

Seidė iš Eko Ridžo išvyko aštuoniolikos ir namo buvo grįžusi
tik du kartus. Pirmą kartą likus metams iki mūsų gimimo, kai
nuo infarkto mirė senelis, o antrą – prieš penkerius metus į Me-
lanės paauglės dukters laidotuves.

Mudu su Ezra, prižiūrimi kaimyno, namie žiūrėjome spe-
cialiai šiai istorijai skirtą laidą „Detektyvas Skerdykloje“. Istorija
mane pakerėjo. Gražuolė šviesiaplaukė Leisė Kildaf, mano
motinos gimtojo miestelio abiturientų pokylio karalienė, rasta
pasmaugta Helovino atrakcionų parke. Endis iš oro uosto buvo

teisus; po poros mėnesių parko savininkas iš „Skerdyklos“ pavadinimą pakeitė į „Vaiduoklių ūkį“. Nežinia, ar nelaimė būtų sulaukusi visos šalies susidomėjimo, jeigu ne toks taiklus parko pavadinimas.

Arba jeigu Leisė nebūtų buvusi jau antra graži Eko Ridžo paauglė, ir dar iš tos pačios gatvės, tragiškai patekusi į laikraščių antraštes.

Grįžusi iš Leisės laidotuvių, Seidė ko nors paklausta atsakydavo tik:

– Noriu visa tai pamiršti.

Tą patį visą gyvenimą kartojo ir apie Eko Ridžą.

Turbūt ironiška, kad galiausiai vis tiek esame čia.

– Malonu susipažinti, – sako Ezra Melanei, o aš kažkaip sugebu paspringti savo pačios seilėmis. Brolis stipriau, nei būtina, trinkteli man per nugarą.

Melanė, nors jau ir vysta, vis dar graži. Į prancūzišką kasą supinti šviesūs plaukai, žydros akys, kelios strazdanos ir nuginkluojanti šypsena su tarpeliu tarp dantų.

– Ir man. Atsiprašau, kad vėluojame, bet patekome į spūstis. Kaip skrydis?

Ezrai nespėjus atsakyti pasigirsta griaudžiantis beldimas į „Subaru“ stogą. Močiutė net pašoka.

– Čia stovėti negalima! – šūkteli eismą reguliuojantis policininkas.

– Berlingtonas – *nemandagiausias* miestas, – pykteli močiutė ir nuspausdama durelių mygtuką uždaro langą.

Melanė pajuda paskui taksi. Stebeilydama Melanei į pakaušį apgraibomis prisiseğu saugos diržą. Ne tokios pažinties tikėjau si. Numaniau, kad tai neišvengiama, nes ji močiutės kaimynė,

bet įsivaizdavau, kad tik susimojuosime išnešusios šiukšles, o ne valandą sėdėsime viename automobilyje vos man nusileidus Vermonte.

– Išgirdusi apie jūsų motiną labai nuliūdau, – sako Melanė išsukdama iš oro uosto į siaurą, žaliais ženklais nustatytą keliuką, vedantį į greitkelį. Beveik dešimta vakaro, pastatuose priešais jau dega šviesos. – Bet džiaugiuosi, kad sulaukė reikiamos pagalbos. Seidė – labai stipri moteris. Neabejoju, netrukus vėl būsite kartu, bet tikiuosi, kad Eko Ridže jums bus smagu. Labai žavus miestelis. Žinau, kad Nora nekantrauja viską jums aprodyti.

Oho. Melanė tikra diplomatė. Nuo šiol žinosiu, kad nejaukų pokalbį reikia pradėti ne nuo *Apgailestauju, kad jūsų motina įsirėžė į juvelyrikos parduotuvę apsvaigusi nuo opiatų ir dabar turi keturis mėnesius praleisti reabilitacijos klinikoje*, o pripažinti, kad karalius nuogas, elegantiškai jį aplenkti ir pereiti prie neutralėsnių temų.

Sveiki atvykę į Eko Ridžą.

Įvažiavus į greitkelį netrukus užmiegu ir nubundu tik išgąsdinta labai garsaus barkšėjimo. Sakytum, į automobilį iš visų pusių lekia akmenukai. Suglumusi atsisuku į Ezrą, bet jis atrodo ne mažiau sutrikęs. Močiutė grįžteli per petį ir perrėkdama triukšmą paaiškina:

– Kruša. Šiuo metų laiku įprasta. Tik ledukai didoki.

– Sustosiu, palauksiu, kol praeis! – šūkteli Melanė.

Ji pasuka į šalikelę ir pastumia pavarų svirtį į stovėjimo poziciją. Kruša pasipila dar stipriau, nenoromis galvoju, kad kol liausis, jos automobilis bus nusėtas šimtais duobučių. Vienas ypač

didelis ledukas nukrenta tiesiai ant priekinio stiklo vidurio visus išgąsdindamas.

– Iš kur šita *kruša*? – klausiu. – Berlingtone buvo karšta.

– Kruša susidaro labai aukštai, – paaiškina močiutė rodydama į dangų. – O ten šalta. Bet ant žemės ledukai tuoj pat ištirps.

Nepasakytum, kad jos balsas šiltas, – nežinau, ar toks išvis būna, – bet pagyvėjęs. Močiutė – buvusi mokytoja, ir akivaizdu, kad tas vaidmuo jai daug artimesnis nei teismo paskirtos anūkų globėjos. Aš jos nekaltinu. Kol Seidė teismo sprendimu šešioli-ka savaičių reabilituosis, vieni kitiems atsistosime skersai gerklės, bet teisėjas užsispyrė, kad mus globotų šeimos narys, todėl nelabai buvo iš ko rinktis. Mūsų tėvas buvo vienos nakties nuotykis (kaskadininkas, bent jau taip prisistatė Seidei Los Andželo klube), o tetų, dėdžių ar pusbrolių neturime. Vienintelė močiutė galėjo mus priglauti.

Kelias minutes tyliai stebime ant automobilio variklio dangčio šokčiojančius ledukus. Jie pamažu retėja ir galiausiai kruša liaujasi. Melanei grįžus į kelią, dirsteliu į laikrodį prietaisų skydelyje. Tuoj vienuolikta. Pramiegojau beveik valandą. Kumšteliu broliui ir klausiu:

– Turėtume būti beveik vietoje, ar ne?

– Beveik, – atsako Ezra ir tyliau priduria: – Regis, penktadienio vakarais veiksmo netrūksta. Jau nežinia kiek laiko nemačiau nė vieno pastato.

Lauke juoda nors į akį durk. Netgi kelis kartus pasitrynusi akis už lango matau tik susiliejusius medžių šešėlius, o taip noriu pamatyti vietovę, iš kurios Seidė nekantravo išsinešdinti.

– Tarsi gyventum atviruke, – sakydavo ji. – Gražiame, įremintame vaizdelyje. Bendraujant su vietiniais, susidaro įspūdis, kad peržengęs miestelio ribą tiesiog išnyksi.

Automobiliui pervaziavus per duobę, mane mesteli į šalį ir diržas įsirėžia į kaklą. Ezra taip plačiai nusižiovauja, kad net trakšteli žandikaulis. Nepamenu, kada paskutinį kartą normaliai miegojome, bet neabejoju, kad man nulūžus jis jautė pareigą išlikti budrus ir palaikyti pokalbį.

– Iki namų vos pora kilometrų, – iš priekio atsklidęs močiutės balsas mus abu išgąsdina. – Ką tik pravažiavome ženklą „Sveiki atvykę į Eko Ridžą“, tik jis taip menkai apšviestas, kad turbūt nė nepastebėjote.

Ji teisi, nepastebėjau, bet mintyse pasižymiu, kad reikės vėliau jo paieškoti. Nors apie Eko Ridžą Seidė beveik nekalbėdavo, apie tą ženklą išgėrusi porą taurių vyno pasakojo ne kartą.

– Populiacija: 4935. Per aštuoniolika metų, kuriuos ten nu gyvenau, nė karto nepasikeitė, – sakė šypsodamasi. – Turbūt, jei-gu nori ką nors atsivežti, pirma turi ką nors išvežti.

– Melane, tuoj viadukas, – įspėja močiutė.

Už staigaus posūkio palendame po pilko akmens arka ir Melanė beveik sustoja. Šitame ruože nėra apšvietimo, todėl ji įjungia tolimąsias šviesas.

– Močiutė nuolat komanduoja, – sušnabžda Ezra.

– Sakai? – šnipšteliu. – Bet Melanė tokia atsargi.

– Jeigu nestovime, važiuojame per greitai.

Prunkšteliu, bet kaip tik tada močiutė taip įsakmiai sušunka „Stok!“, kad mudu su Ezra net pašokame. Akimirką pagalvoju, kad gal jos labai jautri klausia ir mus nugirdo. Melanė numygia stabdžius ir automobilis sustoja taip staigiai, kad metuosi į priekį ir diržas vėl įsirėžia į krūtinę.

– Kas per?.. – vienu metu aiktelime abu su Ezra, bet Melanė ir močiutė jau spėjo atsisegti ir iššokti laukan. Sutrikę susižvel-

giame ir puolame joms iš paskos. Tarp aptirpusios krušos balų nuvinguriuoju pas močiutę. Ši stovi priešais Melanės automobilį išmeigusi akis į žibintų apšviestą plotą.

Jo viduryje sustingusi figūra. Visa kruvina, kaklas nenatūraliai pakrypęs, plačiai atmerktos akys žvelgia į niekur.

ANTRAS SKYRIUS

ELERĖ

RUGPJŪČIO 31 D., ŠEŠTADIENIS

Mane pažadina saulė, spiginanti pro užuolaidas, kurios nupirktos tikrai ne tam, kad gerai temdytų, bet aš nė nekrusteliu. Guliu po užklotais – plonu nertu užtiesalu ir minkštutėle antklode, – kol pasigirsta tylus beldimas į duris.

– Prašom.

Atsisėdu ir, kol nesėkmingai mėginu nusibraukti nuo veido plaukus, į kambarį įeina Ezra. Sidabriniam laikrodėlyje ant naktinio staliuko šviečia 9.50, bet vis dar gyvenu Vakarų pakrantės laiku ir toli gražu nesijaučiu išsimiegojusi.

– Labas, močiutė sakė tave pažadinti. Policininkas jau pake-liui. Nori pasikalbėti su mumis apie praėjusį vakarą.

Praėjusį vakarą. Klūpojome prie to vyriškio ant kelio tarp kraujo balų, kol atvažiavo greitoji. Iš pradžių neįstengiau pažvelgti jam į veidą, bet paskui įsidrąsinusi nebegalėjau nusukti

akių. Jis buvo *toks jaunas*. Ne vyresnis nei trisdešimties. Apsirengęs sportiškai, apsiavęs bėgimo bateliais. Melanė dirba sesele, todėl kol atvyko paramedikai, darė širdies masažą, bet ne tiek dėl naudos, kiek meldama stebuklo. Kai sulipome į močiutės automobilį, pasakė, kad mums atvažiavus jau buvo negyvas.

– Džeisonas Boumanas, – išlemeno drebančiu balsu. – Jis yra... jis *buvo*.... vienas Eko Ridžo gimnazijos mokytojų, dėstė gamtos mokslus. Po pamokų dirbdavo su orkestru. Labai mėgstamas vaikų. Būtumėte susipažinę kitą savaitę.

Ezra jau apsirengęs, plaukai vis dar šlapi po dušo. Jis numeta ant lovos mažą plastikinį maišelį ir gražina mane į dabartį.

– Dar sakė perduoti tau šitas.

Maišelis neatidarytas, priekyje „Hanes“ logotipas ir paveikslėlis su besišypsančia blondine, kuri vilki sportinę liemenėlę ir kelnaites aukštu juosmeniu.

– O ne.

– O taip. Čia močiutės kelnaitės *tikraja* to žodžio prasme. Močiutė sakė, kad netyčia nusipirko keliais dydžiais per mažas ir pamiršo gražinti. Dabar jos tavo.

– Fantastika, – sumurmu nuleisdama kojas nuo lovos krašto. Aš su marškinėliais, kuriuos vakar vilkėjau po megztiniu, ir užsiraitojusiomis sportinėmis Ezros kelnėmis. Sužinojusi, kad kraustomės į Eko Ridžą, peržiūrėjau spintą ir visus drabužius, kurių nebuvau apsilikusi per kelis pastaruosius mėnesius, negailestingai paaukojau labdarai. Tiek visko atsikračiau, kad, praėjusią savaitę kelias striukes ir batus išsiuntus paštu, likęs mano turtas tilpo į vieną lagaminą. Tada atrodė, kad bent maža mano gyvenimo dalelė bus tvarkinga ir suvaldyta.

O dabar, žinoma, neturiu kuo apsirengti.

Nuo naktinio staliuko pasiimu telefoną ir pasižiūriu, ar negavau kokios žinutės ar balso pašto pranešimo dėl lagamino. Deja, nieko.

– Ko tu toks ankstyvas? – klausiu Ezros.

Jis gūžteli pečiais.

– Ne toks ir ankstyvas. Pasivaikščiojau po rajoną. Čia gražu. Labai žalia. Įkėliau kelias istorijas į instagramą. Sudariau grojaraštį.

Sukryžiuoju rankas ant krūtinės.

– Tik ne dar vienas Maiklo grojaraštis.

– Ne, – gindamasis atšauna brolis. – Tai muzikinė duoklė šiaurės rytų valstijoms. Nustebtum, kaip dažnai dainų pavadinimuose minima Naujoji Anglija.

– Mmhmmm, – numykiu.

Ezros vaikinai Maiklas užbėgo įvykiams už akių: paaiškines, kad „Santykiai per atstumą niekada ilgai netrunka“, paliko jį savaitę prieš mums išvykstant. Ezra nuduoda, kad jam nė motais, bet nuo tada visi jo grojaraščiai labai graudulingi.

– Nesmerk, – atsako Ezra ir jo žvilgsnis nuklysta prie knygų lentynos, kur „Šaltakraujiškai“ stovi šalia mano Anos Rul kolekcijos („Lemtinga vizija“, „Vidurnaktis gėrio ir blogio sode“) ir kitų knygų apie tikrus nusikaltimus. Vakar vakare tik jas ir iškroviau iš kampe sukrautų dėžių. – Kiekvienas su sunkumais tvarkomės savaip.

Ezrai grįžus į savo kambarį, apsidairau nepažįstamoje erdvėje, kurioje gyvensiu ateinančius keturis mėnesius. Kai vakar vakare pagaliau parsigavome, močiutė pasakė, kad miegosiu buvusiam Seidės kambaryje. Atverdama duris ir jaudinausi, ir nekantravau, spėlioju, kokių motinos gyvenimo atgarsių rasiu

viduje, bet radau tik įprastą, niekuo neišskirtinį svečių miegamąjį. Tamsaus medžio baldai, šviesios kreminės sienos. Pagražinimų nedaug, tik nėrinių užuolaidos, didelis languotas kilimas ir įrėminta reprodukcija su švyturiu. Truputį dvelkia citrininiu gaivikliu ir kedru. Stengiuosi įsivaizduoti Seidę besišukuojančią plaukus prie apmūsijusio veidrodžio virš komodos ar ruošiančią namų darbus prie senamadiško stalo, bet negaliu.

Ezros kambarys toks pat. Abiejuose nė ženklo, kad čia gyventa paauglių.

Klesteliu ant grindų prie dėžių su daiktais ir iš artimiausios iškuičiu į plėvelę suvyniotas įrėmintas nuotraukas. Pirmoje mudu su Ezra stovime Santa Monikos prieplaukoje. Nuotrauka daryta pernai, mums už nugaros tobulas saulėlydis. Peizažas nuostabus, bet aš nelabai išėjusi. Nebuvau pasiruošusi fotografuotis, palyginti su išsišiepusiu broliu, atrodo įsitempusi. Bet pasilikau ją, nes priminė kitą nuotrauką.

Šią, neryškią ir daug senesnę, ištraukiu antrą. Joje dvi identiškos paauglės tokiais pat kaip mano ilgais, garbanotais plaukais. Abi apsirengusios pagal dešimtojo dešimtmečio gatvės madą, bet viena plačiai šypsosi, o kita atrodo suirzusi. Tai mano motina ir jos dvynė sesuo Sara. Tada jos buvo septyniolikos, Eko Ridžo gimnazijos dvyliktokės, kaip netrukus būsime ir mudu su Ezra. Padarius nuotrauką po kelių savaitių Sara dingo.

Praėjo dvidešimt treji metai ir niekas vis dar nežino, kas jai nutiko. Arba, tiksliau, jei ir žino, tai nesako.

Pastatau nuotraukas vieną šalia kitos ant knygų lentynos ir susimąstau apie tai, ką Ezra vakar vakare pasakė oro uoste, kai Endis pasidalijo savo atsiradimo istorija. *Bet kaip keista būtų užaugti žinant, kad lygiai taip pat galėjo nepasisiekti ir tau.*